

„Pa vaša angelca, zdrava? In gospa soproga? Jaz je ne poznam in žal mi je. Jedenkrat vsaj bi prišli vsi skupaj k nam! Kako bi bilo krasno! Ali je lepa?“

Vstala je, da se je razlila po njenem obrazu bleda luč svetilke pod stropom. Tisti hip so ji zacvele kakor od sramu nad svojimi besedami rože na licih še živejše, in

V molitev zatopljena.

Fot. Jerkič.

Zasmejala se je, kakor da so zapeli srebrni zvončki. „Kako sem neumna! Moža vprašati, ali je žena lepa. Ha, ha! Pa lepša ni, kot jaz!“

lepi, gosti, plavi lasje so se ji usuli čez tilnik.

„Lepša?“ vprašal je Tomažič in jo pogledal živo, strastno. „Ne, lepša ni, pa tudi